No n'hi ha dos sense un tercer

"Ja són tres les víctimes mortals trobades aquesta setmana en circumstàncies estranyes"

No es parla d'una altra cosa a les valls d'Andorra. Les boques en van plenes i, els diaris, també. Fins fa uns dies, Andorra era conegut per ser un dels països més segurs del món (a banda del tema dels *Youtubers*), però el cert és que, aquesta setmana, som coneguts per acumular tres casos encara sense resoldre del que semblaria ser uns assassinats en sèrie, o quelcom pitjor.

La Txell esperava la seva cita de *Tinder* a la placeta del Madriu d'Escaldes-Engordany, enfront de l'hotel Carlemany, ara coneguda per la colossal escultura de les banyeres. Estava nerviosa i anava amunt i avall. Els havia costat trobar un lloc per a la seva primera cita; cap dels dos volia quedar a la seva parròquia per allò de no trobar-se algú conegut i haver de donar explicacions, i s'havien decidit per Escaldes. Concretament, una part poc concorreguda i discreta, amb carrerons que els podia donar, si es donava el cas, certa intimitat. Sobretot de nit.

Eren quarts de vuit de la tarda i era ben fosc. A principis de novembre, en aquestes hores, l'ambient ja és força fred i, del monument de les banyeres, en sortia un baf espès que contrastava amb el negre del vespre. Va començar a sentir basarda, però no sabia ben bé si era pel fet de quedar amb un desconegut amb qui havia connectat a través d'una pantalla, o perquè algun instint seu presagiava el que vindria.

De sobte, li va sonar el mòbil, que l'estrenyia amb les dues mans tot mirant insistentment la pantalla en veure que la seva cita no arribava. Era un *WhatsApp*:

Arribo d'aquí a deu minuts. Ho sento. La primera ronda la pago jo. (19:14) ✔✔

Havien quedat per passejar pel circuit d'aixetes que emmarquen el riu i anar a prendre uns vins en un lloc de moda de la parròquia escaldenca. En rebre aquest missatge va sospirar una mica alleujada i, per fer temps i no semblar un estaquirot quan arribés el Borja, se li va acudir creuar l'avinguda i pujar fins al Pont de la Tosca,

just enfront seu. Estava il·luminat tènuement. Del riu, en sortia unes columnes de vapor que li donava un aire tenebrós. A la Txell, sempre li havia fascinat aquest fenomen provocat per les aigües termals que caracteritzen la parròquia.

El terra estava humit i va relliscar, però de seguida va recuperar l'equilibri, fet que li va estalviar una bona caiguda. Ben mirat, si hagués arribat a caure, tampoc l'hauria vist ningú perquè els carreres eren pràcticament deserts. La gent no se sentia massa segura des dels últims successos. Però ells, joves, decidits i amb ganes de posar-se cara més enllà de la pantalla, havien sucumbit a la temptació. Els dos eren conscients que aquella atracció anava molt més enllà d'una trobada purament carnal; desitjaven abraçar-se i fondre's en un petó infinit, però sobretot volien xerrar cara a cara i aprofundir en algun dels temes que havien parlat durant hores a través dels seus mòbils.

En arribar a la part alta del pont, s'hi va situar al bell mig i s'hi va repenjar una mica. Des d'allà dalt podia veure si algú arribava a la plaça, així que es va relaxar i va començar a imaginar-se com seria el seu primer contacte amb la seva cita. Seria més alt que ella? Es donarien dos petons? S'hauria perfumat? Un home quan es perfuma en una primera trobada és perquè vol causar bona impressió. Rumiava que potser no s'hauria d'haver mudat tant... aquell vestit ja se l'havia posat en una altra cita i resulta que el seu *crush* havia arribat en xandall i unes *Nike* descordades...

Un cop sec a l'esquena l'aboca al buit sense temps de reacció. Cau pocs metres però el seu cap xoca violentament contra les pedres situades just a sota el pont. N'hi ha dos que sobresurten especialment afilades i són les que li han provocat el brutal impacte. Mor al moment. El seu crani queda esberlat deixant a banda i banda una cabellera rossa rinxolada que moments abans havia estat pentinada amb molt deteniment. No ha patit. No ha tingut temps ni de cridar.

On t'has posat? Ja soc aquí... (19:26) ✔

Hola??? (19:28) ✔

Quan van aixecar el cadàver de la Txell, de matinada, era ben rígid. L'aigua s'havia endut tota la sang i era un cadàver net. L'escena era colpidora. L'estat en què es trobava la part superior del tronc era una imatge macabra. El cap era ben buit en el seu interior. Com quan obres una nou per la ranura central, s'esberla en dos, i en treus el moll. La closca li havia quedat buida, ben buida, i neta. Li havien buidat el crani. Tenia la pell morada al voltant dels ulls, els cabells queien desordenats sense rastre dels seus rínxols i els ulls estaven esbatanats amb unes venes ben marcades. Qui li havia buidat el crani havia tingut aquella mirada clavada contra la seva. Quin tarat podia ser capaç de fer una cosa així? I s'havia atrevit a deixat el cos assegut, recolzat contra una de les parets del pont, com si descansés. Es veia clarament que la posició del cadàver s'havia modificat amb una clara voluntat excèntrica, gairebé teatral.

Les altres dues víctimes precedents d'aquella setmana també havien estat trobades amb casuístiques similars. Els havien obert el cap de maneres diferents però amb un únic objectiu: xuclar-los literalment el cervell. Segurament, quan encara era calent, tendre, llefiscós... i també s'havien deixat els cossos en postures poc habituals després d'una brutal agressió.

El Borja va ser un dels primers sospitosos de la policia pel fet de ser a prop de l'escena del crim aquella fatídica tarda de novembre, i perquè els missatges al mòbil evidenciaven que es coneixien amb la víctima, però una de les càmeres de l'hotel Carlemany havia gravat amb precisió el moment en què el Borja arribava a la placeta. Es situava al costat de l'escultura de les banyeres i mirava a una banda i a l'altra. Es treia el mòbil de la butxaca i escrivia alguna cosa i se'l tronava a guardar. Tot això coincidia amb l'hora en què li havia enviat els últims *WhatsApps* a la Txell. A més, el tiquet del pàrquing on havia deixat aparcada la seva *Ford Raptor* també demostrava que tenia una coartada i que era, per ara, innocent.

La policia andorrana va haver de deixar anar el Borja i treure'l de la seva llista de principals sospitosos. Això, els va caure com una gerra d'aigua freda a sobre, sobretot perquè la llista ara quedava buida i sense saber massa com procedir, ja que aquests casos són més típics de la literatura que no pas de la narrativa social andorrana. El que sabien del cert era que hi havia algun boig rondant pels carrers d'Andorra i la població estava atemorida. I també eren molt conscients que, qui fos l'autor d'aquelles brutals agressions, sabia bé com no deixar cap rastre.

Els diaris s'omplien novament de titulars sensacionalistes i la població andorrana exigia trobar-ne el responsable amb urgència. Quan ja no quedava cap dubte que allò no era un incident aïllat, el Govern es va veure obligat a decretar l'estat d'alarma. Andorra, acostumada a la calma, entrava per primera vegada des de la *Covid* en el caos generalitzat i el confinament parcial. Es demanava a la població que evités tota activitat innecessària a fora de casa i que s'eludís qualsevol desplaçament en solitari, sobretot de nit; és a dir, en cas d'haver de sortir al carrer, que es fes sempre en grup. Els carrers es van omplir de patrulles i alguns agents escorcollaven els racons més recòndits on poder trobar pistes. Es van centrar sobretot a Escaldes-Engordany i Andorra la Vella per la proximitat entre els tres escenaris dels crims. Creien que l'agressor havia de viure a prop per tal de tenir temps d'amagar-se després de cometre els assassinats.

Al cap de set dies des de l'últim crim, el de la Txell, la troballa d'un home mort semblava ser el final de tot aquest desori, i no va trigar en sortir a la llum la notícia:

"Troben mort el presumpte assassí andorrà"

Novament, els diaris anaven plens amb la notícia, i el contingut de tots els mitjans apuntaven cap a una mateixa direcció: la fi del cas dels darrers assassinats. Aquest home, trobat a la zona de l'església de Nagol, s'havia penjat. L'havia trobat una veïna del poble a primera hora del matí mentre passejava el seu gos. Havia vist que penjava un embalum de la barana que emmarca el conjunt religiós i, en apropar-s'hi, va veure el cos sense vida de l'home. Les autoritats va confirmar que es tractava d'un cas d'autòlisi i, després d'investigar una mica la vida del finat, se li va "carregar el mort" o, més ben dit, els morts.

Era un home d'uns cinquanta anys, resident al país des de feina quinze anys i treballador d'una benzinera d'Andorra la Vella. Els companys de feina havien declarat que es trobava sol al país i que, darrerament, arribava begut a la feina. Tenia problemes econòmics i, els últims dies, l'havien vist més capficat que de costum. Era el blanc perfecte per atribuir-li un seguit d'assassinats encara sense resoldre.

Tot i que l'emplaçament on s'havia tret la vida no els quadrava gaire amb el que havia estat la principal línia d'investigació del cas, altres elements semblaven incriminar-lo. Fins a Nagol s'hi havia desplaçat amb el seu

cotxe propi, que l'havia aparcat just al petit aparcament que hi ha al costat de l'església. Al seu interior hi van trobar una ampolla mig buida de *Jack Daniel's* i el cendrer carregat de burilles i altres substàncies més comprometedores. Durant la investigació del cas, la policia havia localitzat el seu domicili a l'Avinguda del Pessebre, a Escaldes, i era un lloc prou proper a les escenes dels tres crims. L'escorcoll del pis no va proporcionar cap pista directa que el responsabilitzés dels assassinats, però la policia va ser contundent: tenim resolt el cas.

La població andorrana respirava alleujada. Tot i que alguns escèptics auguraven que aquell mort no era l'home que buscaven, altres s'ho creien com a escut protector. El Govern va decretar la fi de l'estat d'alarma i poc a poc la normalitat anava tornant en aquell país que lluitava per tornar a tenir el títol de "un dels països més segurs del món".

Sense adonar-nos-en, havia arribat el desembre. La majoria dels carrers de totes les parròquies estaven guarnits amb els llums característics del Nadal i semblava que la proximitat de les Festes havia fet oblidar amb força rapidesa els episodis macabres de les darreres setmanes. La gent s'havia quedat convençuda que aquell penjat era el culpable i volien passar pàgina, per salut mental. El que no sabien és que l'autor dels tres assassinats seguia entre nosaltres i cercava noves víctimes. Aquells cervells eren el seu aliment; una autèntica ambrosia divina.

La darrera nit de Tots Sants, coneguda per ser la nit en què el llindar entre el món dels vius i dels morts es desdibuixa, un fenomen inusual havia tingut lloc al cementiri vell d'Escaldes-Engordany. Un cadàver reanimat per l'energia d'aquella funesta nit, en ser l'hora de tornar al món dels morts, s'hi va negar. Va obviar el so de les campanes del més enllà que l'avisava de l'hora del retorn fins a tres ocasions, de manera que la tornada ja era impossible i es va quedar entre nosaltres.

És un fet provat que a la vigília de Tots Sants algunes ànimes (i també alguns cossos) tornen al món dels vius per a visitar-nos. Els padrins més vells encara guarden un dels costums més estesos i transmès de generació en generació: tancar bé les finestres, els porticons i les portes de casa per tal d'impedir el pas de les ànimes a l'interior. Podríem dir que, deliberadament, va quedar atrapat a un món que no li corresponia, però del qual en

coneixia totes les regles. De fet, certs indrets d'Andorra no havien canviat tant des que n'havia estat un habitant legítim, tot i que trobava que aquelles aixetes i banyeres estaven del tot desubicades en aquell indret.

Així doncs, des de la darrera nit d'octubre, Andorra tenia un nou habitant no censat (tot i que ho havia estat en un passat no molt llunyà), i semblava actuar per instint. Aquell mort vivent ara no era més que un ens sense identitat però que anhelava recobrar-la costés el que costés. Buscava joves dels quals alimentar-se amb l'objectiu de recuperar la seva condició humana i tornar a ser un d'ells.

A Andorra, la foscor va tornar a empassar-se la calma i, amb ella, l'aparició de noves víctimes. De nou, entre les muntanyes d'aquell petit país, el terror va tornar a inundar els carrers... i Andorra estava ben lluny de tornar a penjar-se la medalla per ser un dels països més segurs sobre la faç de la terra.